

“ΕΙΜΑΙ ΙΚΑΝΗ ΓΙΑ ΟΛΑ!...,,

Ο θράδυ εκείνου ήμουν πολύ στενοχωρημένος, όταν μπήκα στο μικρό γαλακτοπωλείο, όπου συνήθιζα να δειπνώ οικονομικά.

Περνούσα μια μεγάλη οικονομική στενοχωρία, ή κακοτυχία με ακολουθούσαν τον Ιακώ μου σ' όλες μου τις απελπισμένες προσπάθειες για να διορθώσω την κατάστασή μου. Και το φαρμακερό κρύο, από το οποίο με προστάτευε πολύ λίγο το ελαφρύ παλτό μου, έκανε πιο μαύρες και θαλιβερές τις σκέψεις μου.

“Ερρίσα ένα αδιάφορο βλέμμα στους συνθιμισμένους πελάτες του φτωχικού καταστήματος και κύτταξα να διαλέξω ένα τραπέζι για να καθήσω, όταν έβλεπα τα μάτια μου έπεσαν σε κάποιο που καθόταν σε μία γωνία κ' έτρωγε.

“Εμεινα για μία στιγμή διαστακτικός, έπειτα ετράθηξα προς το τραπέζι του κ' άπλωσα το χέρι μου.

—Είνε δυνατόν; είπα. “Εδώ έσύ, “Ερνέστο; Μήπως περιμένεις κανένα; “Οχι; Τότε μπορώ να καθήσω κοντά σου;.

“Εκάθισα απέναντί του και παρατήρησα ότι ο φίλος μου είχε αλλάξει πολύ. Τα ρούχια του ήσαν τριμμένα, το όφρος του κουρασμένο και στο βασανισμένο πρόσωπό του ή ρυτίδες της ανησυχίας είχαν κάμει μεγάλες καταστροφές. Τόν κύτταξα κ' έμεινα άναυδος.

“Εκείνος χαμογέλασε πικρά και είπα:

—“Η έκπληξή σου είναι φυσική. “Αλλοίως με γνώρισες κ' άλλωδώς με βλέπεις, τώρα. “Αλλά ο μικρός τόνος της φωνής μου δεν θά σ' παραξένευε, αν ήξερες την ιστορία μου!...

—“Ε, λοιπόν, άπάντησα, αν δεν είναι άδιακρισία, διηγήσου μου αυτή την ιστορία. Προβλέπω ότι θα είναι πολύ ενδιαφέρουσα, αν μου εξηγήσεις για ποιά λόγο ο “Ερνέστος Σερμπόνι, ο νεαρότερος εισαγγελέυς της “Ιταλίας, με το εύρύτατο μέλλον, θρίσκειται σ' αυτό το φτωχικό γαλακτοπωλείο.

“Ο “Ερνέστος Σερμπόνι άναμε ένα σιγαρέττο, έμεινε μερικές στιγμές σκεπτικός κ' έπειτα άρχισε την αφήγησή του, με φωνή που έδινε την εντύπωση πως έρχεται από μακριά:

—“Ήμουν, όπως είπες, ο νεαρότερος εισαγγελέυς της “Ιταλίας, και το μέλλον άνοιγότανε μπροστά μου εύρύτατο, όταν με γνώρισες... “Ενα πρωί που διάβαζα στο γραφείο μου τις έφημερίδες, ή προσοχή μου έσταμάτησε στη φωτογραφία μιας γυναίκας. “Η νέα και άρωσιτάτη εκείνη γυναίκα, άς ποίμε ότι λεγόταν “Άλμπα Ροζέτι, για να μη σου φανερώσω το άληθινό όνομά της, είχε σκοτώσει τόν άντρα της!...

“Τά πράγματα αυτά είναι πολύ συνηθισμένα σήμερα, ώστε το ενδιαφέρον μου δεν ώφειλετο στο γεγονός αυτό καθ' εαυτό. Τά χαρακτηριστικά όμως της δημοσιευμένης φωτογραφίας, μ' έκαναν ν' αναγνωρίσω στο πρόσωπο της συγκοκτογόνο την άγνωστη γυναίκα, την όποία είχα με πάθος αγαπήσει επί ένα όλοκληρο χρόνο!...

“Μιά μέρα έπαψε ξαφνικά νάρχεται στη μικρή γκαρσονιέρα που είχα νοικιάσει για τά ραντεβού μας και τά τελευταία λόγια που μου είπα έμειναν χαραγμένα στη μνήμη μου:

—“Η ζωή μου αυτή με στενοχωρεί πολύ, άγαπημένε μου!... μου είναι ψιφιοίσει στ' αυτό, κατά την τελευταία μας συνάντησή. Δεν ξέρεις ποιά είμαι, μολοντί σ' άφισα να καταλάβης ότι είμαι παντρεμένη... Είμαι κουρασμένη πιά από αυτή τη ζωή, που κάνω εξ αίτιας του άντρός μου. Βαρέθηκα να λέω διαρκώς ήμέματα και να κρύβω την άγάπη μου. Θέλω να γίνω δική σου φανερά και εξ όλοκληρου!... Για να γίνη όμως αυτό, πρέπει να μείνω προηγουμένως έλευθερή!... Και θα την άποχτήσω την έλευθερία μου, άγάπη μου, σου τ' όρκίζομαι!... Θα γίνω άποκλειστικός δική σου και γίνω το κατορθώσω, νοιώθω πως δεν θά φοβηθώ τίποτε, τ' όποτε δεν θά με κάμη να ύποχωρήσω... Είμαι Ικανή για όλα!...

“Αυτά ήσαν τά τελευταία της λόγια και στο διάστημα των εξ άπέλευτων μηνών που είχα πάγει νάρχεται να με βλέπει, θυμίζομαι πάντα την ιδόρρυθμη αυτή γυναίκα κ' έξακολουθούσα να την αγαπώ θαθεαία και να την περιμένω πάντα.

“Απολιθωμένος λοιπόν και με την καρδιά σφιγμένη από τη μεγάλη μου συγκίνηση, κύτταξα με άπελπισία τη φωτογραφία της φόνισσας κ' ή φαντασία μου άναπαριστούσε το δράμα που είχα ουβεί.

“Χωρίς καμιά άμφιβολία ή “Άλμπα είχα προσπχ-

θήσει ν' άνακτήση νομίμως την έλευθερία της, να πάρη διαζύγιο σιμωλή κ' έπεισο δεν το κατορθώσω, άπληλάγη μ' ένα φανο από το έμπόδιο που την χώριζε από μένα. “εσάψε τα χέρια της στο αμα του ασύζυγού της, για να γίνη δική μου... “Είμαι Ικανή για όλα!...” με είχε διαβεβαιώσει.

“Η ύποθεση της έφτασε στο κακούργιοδικείο και μία σκληρά τύχη βέλησε να κατεχω εγώ την έδρα του εισαγγελέως κατά την ημέρα της δίκες της. “Είρσα μερικές μέρες φρικτής άγωνίας, με σιγα-γύγια ξαναβάρηκα άποτομα όλη την ψυχική μου ήρεμία. Είχα πάρη την άποφάσή μου...

“Δεν είναι άναγκη να σου πω τι είδους ήτανε το κατηγορητήριο μου κατα τη δική. Μάθε μόνον, ότι μετα την άνορησή μου ο συνήγορος της έβωρησε περιττον να προσέση και άλλα έπιχειρημάτα από όσα είχα παρατάξει εγώ υπέρ της κατηγορούμενης...

“Με μεγάλη έπίδειξίτητα είχα μεταβάλει το κατηγορητήριο μου σε ύπερασπία της ένοχου, ο' έταν πανηγυρικό των γυναικών που σκοτώνουν τους ασύζυγούς τους, όταν δεν τους αγαπών κ' έκείνοι δεν θέλουν να τους όσσουν διαζύγιο....

“Ο συνήγορος της έπεκαλέσθη ακρίβως όλα έπιχειρημάτα μου για να ζήτηση την άθώωση της πελάτιδός του κ' οι ένορκοι καταπληκτικοί από την άπροσδόκητη στάση μου, άναγκάστηκαν να την άθώωσουν!

“Ο πρόεδρος ήμως του δικαστηρίου κ' οι άλλοι σύνεδροι, όταν έτελεσε ως ή δική, δεν παρέλειψαν να σχολιάσουν δυσμενέστατα την ύποπτη στάση ένος εισαγγελέως, που από κατηγορούς είχε μεταβλήθη σε συνήγορο μιάς φόνισσας. Το πράγμα διεσώθη από στόμα σε στόμα και πήγαινε, όπως ήσαν φυσικό, να πάρη μορφή δικαστικού σκανδάλου. Για ν' άποφυγή την έκρηξη του σκανδάλου αυτού, έσπευσα να ύποβάλω την παραίτησή μου, την όποια άλλοτε είχα έτοιμάσει πρό της δίκες.

“Το μέλλον μου είχε καταστραφή, αλλά δεν έλυπόμουνα γι' αυτό, ούτε μετανούσα. Είχα όσοι τη γυναίκα που άποπούσα κ' ως άμοιβή της προδοσίας των έπαγγελματικών καθηκόντων μου, είχα άντικρύσει την ώρα που άπαγγελόταν ή άθώωτική άποφάση, τά δακρυμόνα βλέμματα με τά όποια μ' έχαιριστούσε “Εκείνη που κατείχε το έδάλιο του κατηγορούμενου...

“Την άλλη μέρα έπεριμένα την πολυαγαπημένη μου στην γκαρσονιέρα μου, την όποία είχα μάλιστα άνοστολσει για την ύποδοχή της...

“Ο “Ερνέστος Σερμπόνι διέκοψε μία στιγμή την αφήγησή του.

—Και κείνη ήλθε; ρώτησα.

—Φυσικά, ήλθε!

—Τότε, άγαπητέ μου, δεν θλώπε να είσαι καθόλου αξιολύπητος και δυστυχής, όπως είπες. “Εθούσιοςες το μέλλον σου, αλλά κέρδισες μία άγάπη, που ώμορφάνει τη ζωή σου.

“Ο “Ερνέστος με κύτταξε θυμωμένος και είπα:

—Πράγματι θά ήμουν πιο τυχερός, αν τά πράγματα ήσαν όπως τά νομίζεις. “Αλλά για να καταλάβης πόσο τυχερός είμαι, θά σου έπαναλάβω τά λόγια που μου είπες ή... πολυαγαπημένη γυναίκα, για την όποία κατέστρεψα τη ζωή μου. Μόλις μπήκε στην γκαρσονιέρα, να με ποιά ακρίβως λόγια μου μίλησε:

—“Πώς θά μπορούσε ποτέ να σου έκφράσω την εύγνωμοσύνη μου και να σου ξεπληρώσω την ύποχρωσή μου; “Αγαπητέ μου “Ερνέστο, έφέρθηκες ύπερόχα απέναντί μου!...

“Εγώ ήξερα πως μπορούσε να ξεπληρώση την ύποχρωσή της κ' έκομα εξ όθμη για να την πάρω στην άγκαλιά μου. “Εμεινα όμως άναυδος, όταν την είδα να όπισθοχωρή ένώ μία άνεξήγητη στενοχωρία διεγράφετο στην έκφραση του ώραίου προσώπου της.

—“Επικαλούμαι τά ήπποτικά σου αισθήματα για να ριζούμε σε λήθη το παρελθόν!... μου έπε μ' ένα τόνο ψυχράς φωνής. Είχα άλλωτε μία άδυναμία απέναντί σου και σου έκομα όριμένους παραχωρήσεις. “Αλλά πρέπει να τά ξεχάσουμε αυτά!...

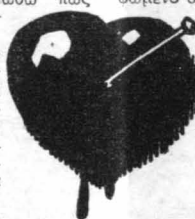
“Μιά άπερίγραπτη κατάπληξις με κρατούσε ακίνητο, σαν καρωμένο στο πάτωμα. “Εμεινα άναυδος, ένώ εκείνη έπανέλαθε με τόνο πιο μαλακό τάρα:

—“Ήξερα ότι είσαι τόσο ευγενής, ώστε δεν θά με κάμης να μετανοήσω που ήλθα να σ' εύχαριστήσω... “Ελα, αντίο, άγαπητέ μου “Ερνέστο. Σε σένα, που είσαι ο σωτήρ της ζωής μου, μπορώ να εκμιστηρευθώ ότι σκοπέω ν' άρχίσω μία καινούργια ζωή!...

“Θά άντιλήφθη εκείνη τη στιγμή—φαίνεται—τη φρίκη που έξέφρασαν τά μάτια μου, γιατί έπρόσθεσε λίγο παραγμένη:

—“Ναι, αγαπώ!... “Αγαπώ με όλη μου την καρ-

(“Η συνέχεια εις την σελίδα 655)

(Συνέχεια έκ της σελίδος 652)

της επιστήμης σου, θά γίνουμε πλούσιοι. Έτσι θά μπορούσαμε μιά μέρα νά τό σκάσουμε γιά τήν Εύρώπη και νά ζήσουμε ευτυχισμένα. Θέλω όμως νά έχης απόλυτη εμπιστοσύνη σέ μέναν και νά κρατάς μυστικά τά σχέδιά μας.

Η Λόλα Χόργουοντ, τυφλωμένη από τήν αγάπη της, δέν έφερε καμιά αντίρρηση και δέχθηκε ν' ακολουθήσει πιστά τίς συμβουλές τού Σομέλ. Καί πράγματι, μετά λίγο καιρό, ή Τράπεζα της Καρολίνας άναστατώθηκε. Οι ύπάλληλοί της είχαν έξακριβώσει ότι ένα πλήθος πλαστών τσέκων είχαν έξαργυρωθί άπό έναν έπιτήδειο κι' άούλληπτο 'κακοποιό. Μάταια προσπάθησαν νά τόν άναγνωρίσουν. Έτσι πολλές χιλιάδες δολλαριών είχαν κλαπεί από τίς διάφορες Τράπεζες κι' ή άστυνομία τών είχε χάσει, μη ζέροντας πού νά κατευθύνη τίς ένεργείες της. Έπί ένα χρόνο ή πολιτεία της Καρολίνας έτρομοκρατείτο από τήν έγκληματική σφείρα τών πλαστογράφων κι' οί κοίτικοί της μέ διαμαρτυρίες ζητούσαν νά συλληθθή μέ κάθε τρόπο ο μυστηριώδης κακοποιός.

Τέλος οί άστυνομικοί κατώρθωσαν νά συλλάβου: κάποιον Μώρις "Αριελ, τήν ώρα πού πήγαινε νά έξαργυρώση ένα πλαστό τσέκ πεινήτα δολλαριών. Σ' αυτόν φυσικά άπέδωσαν κι' όλες τίς άλλες πλαστογραφίες και τόν έκλεισαν στή φυλακή. "Ολ' ή Καρολίνα άρχισε νά συνέχεται από τό φόβο της κι' ο Μώρις "Αριελ είχε γίνει τό άντικείμενο τών συζητήσεων. "Ολοι τους ήταν βέβαια ότι ο δικαστής Τζών Χόργουοντ θά τιμωρούσε άσπληρα αυτόν τόν έπιτήδειο έγκληματία. Κι' αυτός άκόμη ο δικαστής δέν μπόρεσε νά μη τ' άναφέρει τόν σπύτι του και νά σχολιάσει μέ τούς εικόους του τήν έπιτυχία τών άστυνομικών. Ξαφνικά όμως είδε τή Λόλα νά ξεσπάη σ' ήχηρά γέλια και νά τού λέη μ' ειρωνεία :

—Ναι, βέβαια, οί άστυνομικοί μας είνε σουδαίοι άνόητοι!

Ο Χόργουοντ κέρωσε σάν πεθαμμένος από τό φόβο του. Η μακροχρόνια δικαστική πείρα του τόν έκανε νά μαντεύσει ότι ή Λόλα κάτι ήξερε άπ' αυτή τήν ιστορία. Πιγνώντας λοιπόν κάθε πατρικό αίσθημα, τήν ίδια κιόλας ώρα τήν ύπέθαλε σέ μιά μαρτυρική εξέταση και κατάφερε ν' άποκαλύψη όλες τίς έγκληματικές πράξεις της.

Αυτή μέ τό φίλο της και τούς δέκα συνενόχους της είχαν ληηλατήσει τίς Τράπεζες μέ τά πλαστά τσέκ. Ο Τζών Χόργουοντ έτρεμε από τή λύσσα και τή φρίκη του. "Ενοιαζε τό μυαλό του νά πονάη μέσα στό κεφάλι του και πήγαινε νά τρελλαθί. "Α! Αυτή ή δοκιμασία ήταν άνωτερη τών δυνάμεών του. Δέν μπορούσε νά παραδώσει τήν αγάπημένη κόρη του στή δικαιοσύνη "Οχι, ή τιμωρία θά ήταν πολύ σκληρή.

Μά οί διαταγές του δέν κρήσανται πολύ. Μέ νευρικές χειρονομίες κάλεσε στό τηλέφωνο τό διευθυντή της άστυνομίας, τού άπεκάλυψε όσα είχε έξακριβώσει κι' έπειτα πήγε και κλειστήκε στό γραφείο του. Δέν βγήκε δε από εκεί, παρά μόνο γιά νά πάη στό δικαστήριο και νά προεδρεύσει στή δίκη πού δικαιοσύνη τήν κόρη του, κι' οί συνένοχοί της. Η άπόφασι πού εξέδωκε ήταν καταδικαστική. Η Λόλα Χόργουοντ, σύμφωνα μέ τό νόμο, κλεισθήκε γιά πέντε χρόνια στίς γυναικείες φυλακές της Καρολίνας. "Οσο γιά τούς συντρόφους της, αυτοί καταδικάστηκαν σέ δέκα χρόνια καταναγκαστικά έργα, γιατί άπεδείχθη ότι αυτοί είχαν παρασύρει τήν κόρη τού Τζών Χόργουοντ στίς ύποπτες δουλειές τους.

Μά ο Τζών Χόργουοντ είνε άπαρηγόρητος γι' αυτό τό άγριο χτύπημα της μοίρας πού τού έπέφυλασε στά γεράματά του. Δέν τού κάνουν καμμία έντόπωση τά συχαρητήρια τηλεγραφήματα τών συναδέλφων του, τά όποια λαμβάνει άπ' όλο τόν κόσμο. Ούτε οί έπαινοι τών έφημερίδων. Η καρδιά του έχει πεία νεκρωθί. Κι' είνε ή μόνη φορά πού καταλαβε τά λόγια τού καθηγητού τού ότι ή δικαιοσύνη είνε ή πιό άμειλικτη θεά, πού δέν λογαριάζει ούτε οικογένεια, ούτε συγγενικούς δεσμούς, ούτε τίποτε, άλλα τιμωρεί μέ τήν ίδια άδιαφορία τόν έγκληματία. Μ' αυτή ή πικρή αλήθεια τού στοίχησε πολύ άκριβά. Ο Τζών Χόργουοντ έχασε πεία τήν κόρη του κι' όλη τήν εμπιστοσύνη πού είχε στήν ύπόλοιπη ζωή του. Καί καταριέται τήν ώρα πού έγκατέλειπε τό μικρό αγρόκτημά του γιά νά γίνη ένας μεγάλος δικαστής και τέλος ένας γέρος δυστυχισμένος.

ΤΖΑΚ ΣΚΡΗΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 616)

μεταφερθί εκεί πέρα άνοίσθητη από τή θραυπία κι' ότι οί γι-ατροί είχαν προσπαθήσει νά τή σώσουν, μά δέν τό κατάφεραν.

Πέθανε στά χέρια τού καθηγητού Τζώρτζ Κάμπτεν, ζητώντας έπίμονα τόν Μώρις Νόρτεν. Αυτό τόν έκανε ν' άπορήσει. Δέν χωρούσε τό μυαλό του ότι μιά χωρεύτρια μπορούσε νά πεθάνη από τή σαμπάνια! Χωρίς νά πή τίποτε σέ κανένα, άρχισε νά ένεργή μυστικά άνακρίσεις και τέλος έξακριβώς ότι ή Νόρα Λινκ έχε πεθάνει από μιά λαθρασιμένη ένεσι-πού της είχε κάνει στήν καρδιά ο Κάμπτεν, ο όποιος φημιζόταν γιά τήν άφηρημάδα του! "Επειτα έμιασε, ότι ο ίδιος είχε διατάξει νά τήν μεταφέρουν στό Ιατροδικαστικό έργαστήριο και νά κρατήσουν μυστικό τ' όνομά της, φοβούμενος τό σκάνδαλο και τήν άστυνομία. Ο σκοπός του δε ήταν μέ τήν πρόφασιν δθθεν της βαλσαμώσεως της καρδιάς της νά τήν πάρη και νά τήν έξαφανίση κι' έτσι νά μην ύπάρχη κανένα ίχνος τού έγκλήματός του.

Αυτές ή άποκαλύψεις έκαναν τόν Μώρις Νόρτεν νά τρελλαθί άπ' τήν άπελασία του και τό θυμό του και, μη ζέροντας τί κάνει, έκδικήθηκε μέ τό σκληρό τρόπο πού άναφέραμε τόν έγκληματικό Ιατροδικαστή.

Κι' έτσι γράφηκε ο έπιλογος της ιστορίας ενός τρυφερού έρωτος, πού άρχισε σ' ένα άριστοκρατικό κέντρο, γιά νά καταλήξη στό άγριο δράμα τού Ιατροδικαστικού έργαστηρίου

ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΙΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΡΑΖΠΟΥΤΙΝ ΕΠΙΜΕΝΕΙ ΟΤΙ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΗΤΑ .. ΑΓΙΟΣ..

(Συνέχεια έκ της σελίδος 649)

σια νά έργαστώ στό Ιπποδρόμιο, σ' ένα νούμερο δικής μου έμπνεύσεως, πού σημείωσε μεγάλη έπιτυχία...

»Σιγά-σιγά, προσπαθώ νά ξεαναδημιουργώ τή ζωή μου.

»Μοναδική έπιθυμία μου είνε νά ξεπλύνω τήν ντροπή πού θαρραίνει σήμερα τή μνήμη τού πατέρα μου. "Ω! πρέπει νά ζέρετε ότι ο μακαρίτης δέν ύπηρεζε ποτέ θάνατους και άκόλαστος, έ-πως θέλουν νά τόν έμφανίσουν μερικοί άνόητοι συγγραφείς και σκηνισθεία τού κινηματογράφου. Τόν πατέρα μου τόν σκότωσαν, άχι έπειδή κατέστρεψε τή Ρωσία, άλλ' έπειδή τόν ζήλευαν γιά τήν ισχύ και τήν έπιρροή πού είχε άποκτήσει...

»Φαντάζεστε τώρα πόσο ύποφέρω θλείοντας τόν πατέρα μου τόσο παραγνωρισμένο, ενώ είμαι σέ θέση νά ζέρω πολύ καλά, ότι στήν πραγματικότητα ήταν άγιος άνθρωπος!...

»Μού είπαν, ότι ο πρίγκηψ Γιουσούφφ πρόκειται νάρθθί στό Παρίσι. "Α! όταν δώ μπροστά μου τό δολοφόνο τού πατέρα μου θά τόν κάνω νά μεταίτηση πικρά γιά τό άπάνθρωπο έγκλημά του...»

»Ομολογώ, ότι τά μάτια της Μαρίας Γρηγορόνας πετούσαν λαμψεις τόσο άγριες, ενώ έλεγε μέ θραυή φωνή τά λόγια αυτά, ώστε ένοιωσα δυσατές ανατριχίλες φόβου νά περνάνε από τό σώμα μου!...

ΣΕΡΓΙΟΣ ΜΠΡΥΝΟ

«ΕΙΜΑΙ ΙΚΑΝΗ ΓΙΑ ΟΛΑ!...»

(Συνέχεια έκ της σελίδος 613)

διά, και τώρα πού είμαι έλευθέρω θ' άφιερωθώ έξέ ύλοκλήρου σ' αυτή τήν αγάπη μου. Θά παντρευθώ μέ κείνον πού αγαπώ!..»

»Άλλο-μνο!.. Έκείνος πού αγαπούσε και χάριν τού όποιου σκότασε τόν άντρα της, δέν ήμου εγώ! Ναι, δέν ήμου εγώ...

»Κι' έφυγε, φίλε μου, από τό δικαστήριο, έφυγε μέ θήμα έλαφρό, μέ καρδιά πιό έλαφρή κι' εύτυχισμένη, πηγαινόντας πρds τήν καινούργια αγάπη της, χωρίς νά λογαριάζη καθόλου πώς άφινε πίσω της ένα έρείπιο, ένα δυστυχισμένο άνθρωπο, πού είχε καταστραφί ήθικώς και ήθικώς έξέ αίτίας της!...»

Ο Έρνέστος Σερμπόνι έσώπασε κι' επέταξε μέ λύσσα τό τσιγάρο του. Στενοχωρημένος, έχαμηλάσε τά μάτια, χωρίς νά προσπαθήσω νά θρώ ένα λόγο πού θά τόν παρηγορούσε.

Παρηγορούνται ποτέ τέτοιοι σπαραγμοί καρδιάς;

FREDERICO UDINEI